

Regionų komiteto nuomonė. Negalia: sportas ir laisvalaikis

(2014/C 114/06)

I. POLITINĖS REKOMENDACIJOS

REGIONŲ KOMITETAS

Aplinkybių apibūdinimas

1. atkreipia dėmesį į tai, jog manoma, kad ES gyvenančių neįgaliųjų skaičius siekia 80 mln., kitaip tariant, maždaug 15 proc. visų gyventojų. Apytikriu vertinimu, riboto judumo asmenys sudaro daugiau nei 40 proc. gyventojų;
2. pabrėžia, kad dėl didesnės neįgalumo rizikos vyresniame amžiuje ir bendrai didėjant chroniškų susirgimų skaičiui, neįgalių asmenų skaičius gali išaugti. Taigi, ES regionams ateityje teks įveikti naujus iššūkius;
3. atkreipia dėmesį į tai, kad nėra neįgalumo apibrėžties, kuri būtų bendra visiems Europos regionams, ir kad šios sąvokos teisinės apibrėžtys buvo daugelio diskusijų ir semantinių aiškinimų objektu. Negalia yra sudėtingas reiškinys ir daug aspektų apimanti patirtis, kurią lemia asmens fizinių ir intelektualinių savybių ir visuomenės, kurioje jis gyvena, savybių sąveika. Todėl reikia įtraukti sąvoką „neįgalūs asmenys“;
4. nurodo, kad trūksta žinių ir esama klaidingų įsitikinimų apie tikrąsias negalios priežastis, ir atkreipia dėmesį, kad reikia orientotis į „gebėjimus“, į kuriuos būtų galima atsižvelgti kalbant apie sporto pasiekimus;
5. pripažįsta fizinės veiklos ir sporto naudą ir svarbą neįgaliams asmenims ir konkretų jo indėlį įgyvendinant strateginius ES tikslus, visų pirma strategijos „Europa 2020“ tikslus. Per pastaruosius keletą metų specialioms poreikiams pritaikyto ir neįgaliųjų sporto srityse pasiekta didžiulė pažanga. Naujausias pavyzdys – 2012 m. Londono parolimpinės žaidynės, kurių metu žiniasklaida nušvietė ir propagavo parolimpinį judėjimą;
6. atkreipia dėmesį į tai, kad sportas teikia neginčijamą naudą bendrai asmens gerovei ir daro teigiamą poveikį neįgaliųjų reabilitacijos ir prisitaikymo galimybėms ir kad galimybė dalyvauti sporto veikloje neįgaliųjų atveju visų pirma yra viena iš pagrindinių žmogaus teisių;
7. pabrėžia tai, kad „neįgaliųjų sportas“ apima daug veiklos rūšių: elitines sporto šakas, rekreacinę sporto veiklą, taikomąjį fizinį ugdymą, sporto reabilitacijos procesą ir kt.; ši įvairovė prilygsta sunkumams, kurie kyla bandant apibrėžti sąvoką „sportas“, gal net juos pranoksta. Tai viena iš priežasčių, kodėl įvairiuose Europos regionuose apibrėžtys skiriasi. Fizinei veiklai ir sportui būdingi tam tikri skirtumai, nuo kurių priklauso, ar fizinė veikla yra sportinė, poilsinė, orientuota į sveikatą ir pan. Šią kryptį visais atvejais pasirenka pats minėtą veiklą praktikuojantis asmuo, bet bendra taisyklė yra tokia, kad sporto veikla paprastai padeda pagerinti bet kokiais grupei priklausančių asmenų ir fizinę, ir psichinę sveikatą;
8. atkreipia dėmesį į tai, kad dėl skirtingų su šiuo sektoriumi susijusių ar jo subjektų vartojamų terminų ir sąvokų aktyviai diskutuojama. Šioje nuomonėje vartojamas terminas „neįgaliųjų sportas“ siekiant, kad dėmesio centre būtų žmogus ir kartu šiai sąvokai būtų suteiktas bendras pobūdis;

9. primena, kad reikia visapusiškai laikytis subsidarumo principo ir gerbti sporto valdymo institucijų, taip pat nepriklausomų sporto organizacijų autonomiją. Norima, kad šioje nuomonėje pateiktos rekomendacijos atliktų katalizatoriaus vaidmenį siekiant padidinti veiksmų, kurių ėmėsi valstybės narės ir vietos ir regionų valdžios institucijos, poveikį ir pakeisti neigaliųjų požiūrį į savo gebėjimus visuomenėje plačiąja prasme;

Politinės aplinkybės

10. teigiamai vertina ir palaiko tai, kad ES įvairių sričių politikoje užsimenama apie neigaliųjų sporto pripažinimą, visu pirma 2010–2020 m. Europos strategijoje dėl negalios ⁽¹⁾, Komisijos komunikate „ES lygmens veiksmų sporto sektoriuje svarbos didinimas“ ⁽²⁾ ir Europos Komisijos baltojoje knygoje dėl sporto ⁽³⁾;

11. vis dėlto apgailestauja, kad Europos Komisijos pirminiame pasiūlyme dėl naujosios Sąjungos 2014–2020 m. švietimo, mokymo, jaunimo ir sporto programos „Erasmus visiems“ visiškai neužsimenama apie neigaliuosius, todėl ragina šiuo metu rengiamoje naujojoje programoje aiškiai pasakyti, kad tvarų ir integracinį augimą reikia skatinti neigaliesiems sudarant geresnes sąlygas sportuoti;

12. sutinka, kad nacionalinės ir vietos bei regionų valdžios institucijos, atsižvelgiant į jų kompetenciją ir finansines galimybes, atlieka svarbų vaidmenį vystant neigaliųjų sportą, taip pat ir skatinant sporto infrastruktūrą ir tvarią sporto veiklą ir į jas investuojant, ir pabrėžia, kad būtina užtikrinti projektines lėšas tiems regionams, kuriuose mokyklų ir kitų švietimo įstaigų infrastruktūra yra nepakankamai išvystyta ir neigaliams vaikams nėra galimybių sportuoti arba jos ribotos;

13. kai dėl viešosios infrastruktūros naudojimo, viešosios institucijos privalo deramą dėmesį skirti neigaliųjų sporto klausimui, kad užtikrintų, kad būtų atsižvelgiama į reikalavimą neigaliesiems sudaryti tokias pat gyvenimo sąlygas. Šiuo požiūriu prieinamumas yra esminis aspektas;

14. pabrėžia ypatingą neigaliųjų sporto sektoriaus subjektų vaidmenį pasinaudojant sporto teikiamomis galimybėmis skatinti socialinę įtrauktį, integraciją ir sudaryti lygias galimybes;

15. atkreipia dėmesį į faktą, kad daugeliu atvejų neigaliųjų sportas konkrečiai paminimas, atrodytų, tik kalbant apie socialinę įtrauktį. Ragina tinkamai atsižvelgti į platų neigaliųjų sporto pobūdį, kuris gali apimti elitines sporto šakas, sporto pramogas, fizinį lavinimą, švietimo ir mokymo sportuojant galimybes, taikomąją fizinę veiklą, sporto reabilitaciją arba sporto veiklą, kuria siekiama konkrečių terapinių tikslų;

16. pasisako už platesnį kvalifikuotų sektoriaus atstovų pripažinimą vykdant ir vertinant bet kokią Europos Sąjungos institucijų remiamą mėgėjų sporto veiklą. Reikėtų pagalvoti apie galimybę skirti konkrečių išteklių, kad būtų sudarytos sąlygos jų dalyvavimui ir konkrečiam profesionalių sporto srities specialistų mokymui;

17. ragina parengti išsamų strateginį dokumentą, kurio pagrindą sudarytų šiuo metu vykdoma politika, bet kuris būtų konkrečiai skirtas neigaliųjų sportui siekiant apibrėžti, kurie iš šiam sektoriui išskylančių pagrindinių klausimų yra prioritetiniai.

Konkretūs uždaviniai: sportavimas

18. nurodo, kad, nepaisant didėjančio politinio pritarimo neigalių asmenų dalyvavimui sporto veikloje, jų aktyvumo lygis vis dar pernelyg žemas. Tai, be kita ko, susiję su ribota prieiga prie neigaliųjų poreikiams pritaikytos sporto infrastruktūros;

⁽¹⁾ COM(2010) 636 final.

⁽²⁾ COM(2011) 12 final.

⁽³⁾ COM(2007) 391 final.

19. pabrėžia, kad, be fizinių, socialinių ir ekonominių problemų, kliūčių bendravimui, dalyvavimą sporto veikloje apsunkina kultūrinės kliūtys ir psichologiniai veiksniai, pavyzdžiui, mėgėjų sporto veiklos organizatorių ir dalyvių požiūris į negalią. Tokį požiūrį lemia žinių ir išteklių, kurie reikalingi susidūrus su kitokia padėtimi, trūkumas. Reikėtų vykdyti informavimo ir mokymo kampanijas, kurios padėtų įtraukti neįgaliuosius į sporto veiklą. Prieš nustatant bet kokias sporto veiklos prieinamumui gerinti skirtas priemones Komitetas rekomenduoja tinkamai pasikonsultuoti su sektoriaus subjektais, kadangi skirtingoms grupėms gali būti reikalinga skirtinga parama;

20. prieinamumo gerinimas turint omenyje fizinės sporto centrų prieigos tinkamumą ir geresnę komunikaciją yra būtina išankstinė sąlyga norint užtikrinti aktyvesnę sportavimą;

21. ragina organizuoti suderintas informavimo kampanijas ir supažindinti su esamomis galimybėmis sportuoti. Tokios kampanijos galėtų būti inicijuojamos Europos Sąjungos lygmeniu, bet jos turi būti skirtos vietos lygmeniui, kuriuo yra užtikrinama konkreči pasiūla. Svarbu kreiptis į pačius neįgaliuosius ir juos informuoti. Geriausia išeitimi būtų tokias kampanijas organizuoti padedant mėgėjų sporto judėjimo, nacionalinėms sporto ir neįgaliųjų sporto valdymo organams ir neįgaliųjų organizacijoms (visų pirma asociacijoms); be to, informacines kampanijas svarbu organizuoti ne tik neįgaliesiems, bet ir plačiajai visuomenei, kad piliečiai galėtų suprasti negalios paliečius žmones, juos priimti, integruoti ir išmokyti, kaip jiems padėti. Neįgaliesiems reikia sudaryti sąlygas būti kuo labiau savarankiškiems, taip pat juos raginti ir jiems padėti siūlyti, populiarinti ir organizuoti tokius renginius;

22. pabrėžia, kad gali prirėkti atskirai kreiptis į skirtingas tikslines grupes atsižvelgiant į jų pajėgumus, atitinkamą amžiaus grupę ir socialinę padėtį; ypač svarbu užmegzti ryšį su jaunimu ir jį remti. Taip pat svarbu atsižvelgti į kiekvienos valstybės narės sporto struktūrą ir vietos bei regionų ypatumus. Reikėtų remti kokybiškos, prieinamos ir reguliariai atnaujinamos informacijos teikimą, kad įvairios tikslinės grupės galėtų būti nuolat informuojamos apie sporto veiklos, kuria jos galėtų užsiimti, pasiūlą. Skatinant ir padedant šioje srityje plėtoti organizuotą judėjimą vietos lygmeniu, galima palengvinti tokios informacijos sklaidą ir jos prieinamumą;

23. vietos ir regionų lygmeniu turi būti sukurtas tam pritaikyto transporto tinklas, kad neįgalieji galėtų nuvykti į sporto centrus ir dalyvauti mėgėjiškoje sporto veikloje ar varžybose;

24. pabrėžia, kad tėvai atlieka lemiamą vaidmenį skatinant jaunimą dalyvauti sporto veikloje, o savanoriai yra šio sektoriaus kertinis akmuo. Todėl reikia dėti pastangas geriau informuoti apie savanoriško darbo svarbą, taip pat sukurti savanorių paieškos ir rengimo platformas ir numatyti savanorių indėlio pripažinimo ir atlyginimo už jį priemones;

25. rekomenduoja sukurti informacijos apie ES sporto infrastruktūrą platformą ir visiems prieinamą tinklalapį, kuriame neįgalieji galėtų rasti informacijos apie sporto infrastruktūrą, technines galimybes ir kt. jų gyvenamojoje vietovėje ir (arba) regione;

26. atkreipia dėmesį į tai, kad kai kurios visuomenės grupės patiria dvejopą ar netgi trejopą diskriminaciją, kai jų atstovai yra paliesti ne vienos, o daugybinės negalios arba kai jie yra imigrantai, priklauso mažumai ar yra socialinės atskirties, kurią lemia homofobija arba lytis, aukos. Svarbu visiems užtikrinti konkrečią pagalbą ir vienodas galimybes dalyvauti sporto veikloje;

27. pažymi, kad neįgaliųjų sportas neturi atsidurti mėgėjų sporto sistemos nuošalėje ir jo vystymas, visų pirma atsakomybės už jo organizavimą pasidalijimas su pagrindinėmis sporto organizacijomis, atrodytų, jau tapo svarbiu politiniu tikslu. Todėl reikia stebėti, kad neįgaliųjų sportas būtų vis labiau integruojamas į mėgėjų sportą ir kad būtų sudaryta galimybė vienu metu naudoti skirtingus organizavimo būdus, praktiką ir struktūras atsižvelgiant į realius neįgaliųjų pajėgumus ir į jų integracijos tikslą;

28. neįgaliųjų asmenų dalyvavimą sporto veikloje turi skatinti už atitinkamą sporto šaką arba rungtį atsakinga federacija kartu su sporto federacijomis, kurių veikla iš esmės skirta tokiems asmenims, į kurių vaidmenį būtina atsižvelgti ir kurioms būtina padėti vykdyti pagrindinį jų uždavinį, t. y. padėti neįgaliesiems;

29. sporto federacijos turėtų skatinti jų asamblėjose su patarimojo balso teise dalyvauti sporto organizacijas, kurios joms nepriklauso, tačiau siekia skatinti neįgaluosius praktikuoti tą sporto šaką;

30. remdamasis surinktais pavyzdžiais nurodo, kad požiūris, kai turizmas derinamas su visiems skirtomis sporto pramogomis, yra tinkama priemonė supažindinti su neįgaliųjų sportu siekiant užtikrinti aktyvesnę dalyvavimą sporto veikloje ir atkreipti visuomenės dėmesį į jų gebėjimus;

31. reklamuojant sportinį turizmą reikia įtraukti kokybišką ir atnaujintą informaciją apie neįgaliesiems pritaikytą sporto veiklą, transportą ir galimybes patekti į sporto centrus.

Konkretūs uždaviniai: švietimas

32. pripažįsta, kad tinkamam neįgaliųjų sporto vystymui būtini gerą pasirengimo ir išsilavinimo lygį turintys specialistai;

33. mano, kad net jei neįgalių asmenų ir nevengiama, jie vis dar gali susidurti su atskirtimi, kadangi daug asmenų nežino, kaip juos priimti sporto centruose ir įtraukti į sporto veiklą. Komitetas reikalauja suderinto informavimo vykdant švietimo ir mokymo iniciatyvas, skirtas ne tik tiesiogiai su sporto veiklos organizavimu susijusiems asmenims, bet ir platesnio masto, t. y. skirtas plačiau visuomenei, pavyzdžiui, naudojant lengvai prieinamas el. mokymo priemones. Šiuo atveju kartu reikia plačiau supažindinti su neįgalių asmenų teisėmis, poreikiais ir gebėjimais;

34. pabrėžia, kad visiems mokiniams turi būti sudaryta fizinio lavinimosi ir sportavimo galimybė ir jokia negalia neturi tapti kliūtimi jiems dalyvauti mokyklinėse sporto programose. Dažnai būtent dalyvaudami fizinio lavinimo pamokose jaunuoliai pamėgsta sporto veiklą ir rimtai susidomi sportu; tai pasakytina ir apie neįgalios jaunuolius. Be to, mokyklos sportinė aplinka suteikia galimybę šviesti negalios neturinčius mokinius ir juos supažindinti su bendraklasių gebėjimais. Todėl ypač reikėtų skatinti vykdyti „visiems prieinamas sporto programas“. Atvirkštinės įtraukties, t. y. negalios neturinčių sportininkų įtraukimo į neįgaliųjų sportą, idėja yra tinkamas pavyzdys, kaip pakeisti požiūrį į kitų sportininkų gebėjimus. Taip pat reikėtų remti ir plėtoti sportavimo kartu iniciatyvas. Norint pasiekti šio tikslo labai svarbus atitinkamas švietimo centrų mokytojų, ypač fizinio lavinimo mokytojų, švietimas ir mokymas, taip pat reikėtų neįgalių vaikų tėvams sudaryti galimybes gauti informaciją apie siūlomą įvairią sportinę veiklą;

35. konstatuoja, kad dėl neįgaliųjų sporto ir mėgėjų sporto subjektų mainų ir koordinavimo trūkumo dažnai neišnaudojamos trenerių žinios ir gebėjimai. Komitetas siūlo numatyti šioms organizacijoms bendradarbiaujant vykdomas mokymo iniciatyvas, remiamas mokymo įstaigų ir valdžios institucijų;

36. rekomenduoja į pritaikymo procesus, kuriais siekiama sumažinti neįgaliųjų atskirtį, plačiau įtraukti aukštojo mokslo atstovus. Šio įtraukimo tikslas – tam tikros būsimų fizinio lavinimo mokytojų rengimo permainos, kurios jiems padėtų geriau suprasti įvairius asmenų, už kuriuos jie yra atsakingi, sveikatos aspektus;

37. mano, kad reikia pagerinti neįgaliųjų sporto įvaizdį. Reikia skatinti aukščiausio lygio neįgalių sportininkų elitinį sportą ir jiems suteikti panašų statusą kaip elitinių negalios neturinčių sportininkų. Visuotinai pripažįstama, kad požiūrį iš tiesų gali pakeisti informavimas apie neįgalių sportininkų pasiekimus elitinėse sporto šakose. Šiuo atveju labai svarbi su parolimpinėmis žaidynėmis ir neįgaliesiems skirtais aukšto lygio sporto renginiais susijusi komunikacijos strategija;

38. sutinka, kad neįgaliųjų sportas glaudžiai susijęs su savanorišku darbu. Komitetas pripažįsta, kad būtina ir toliau skatinti kokybišką savanorių mokymą. Kai kuriais požiūriais ši mokymą reikia suderinti su suinteresuotųjų šalių poreikiais. Be to, vis didesnę svarbą įgyja savanorių valdymas. Neįgaliųjų sportu besirūpinančios organizacijos privalo gerinti savo veiklą ir šiuo tikslu įdiegti žmogiškųjų išteklių valdymo ir kokybės didinimo priemones. Norint pagerinti pagalbos neįgaliesiems kokybę, būtina rengti šios srities specialistus. Jie ypač reikalingi specialių poreikių turintiems asmenims. Turi būti siekiama, kad šį darbą atliktų specialistai;

39. apgailestauja, kad dažnai deramai neįvertinamas neįgaliųjų potencialas. Komitetas pabrėžia, kad sportas sudaro palankias sąlygas neįgaliųjų asmenybės raidai ir todėl gali svariai prisidėti prie sėkmingo jų profesinio integravimosi;

40. pritaria ES gairėms dėl sportininkų dvejopo pobūdžio profesinės veiklos⁽⁴⁾, kuriose patvirtinama, kad teisingas visų sportininkų dvejopo pobūdžio profesinę veiklą skatinančių priemonių taikymas būtų didelė pažanga sporto srityje apskritai ir ypač neįgaliųjų sporte. Komitetas taip pat visiškai pritaria gairėse išreikštai nuomonei, kad daugeliu neįgaliesiems skirtų sporto šakų rūpinasi mėgėjų sporto organizacijos, o šiai grupei būtina skirti ypatingą dėmesį, jei norime užtikrinti vienodas sąlygas ir sukurti atskiras struktūras, kai neįmanoma naudotis negalios neturinčių sportininkų struktūromis;

41. pabrėžia, kad sektorius jau dabar turėtų stengtis ugdyti jauniausių sportininkų autonomiškumą ir padėti jiems asmeniškai tobulėti. Šiuo atveju derėtų remti konkrečią jauniesiems sportininkams sporto renginių metu siūlomą šviečiamąją veiklą.

Konkretūs uždaviniai: sveikata

42. pripažįsta sporto svarbą ugdant sveikatą ir šviečiant sveikatos klausimais ir pabrėžia glaudų taikomosios fizinės veiklos ir neįgalių asmenų reabilitacijos ryšį, kadangi tai susiję su jų fizine ir psichine sveikata;

43. remia ES „Sporto, sveikatos ir dalyvavimo“ ekspertų grupės darbą. Taryba ją įgaliojo pasiūlyti sveikatą gerinančiam fiziniam aktyvumui ir dalyvavimui mėgėjų sporte propaguoti skirtas priemones ir iki 2013 m. vidurio jas įvardyti. Regionų komitetas ragina fizinę veiklą ir sportą aiškiai pripažinti neįgalių asmenų terapijos priemonėmis ir atitinkamai juos remti;

44. susipažino su „Kovos su dopingu“ ekspertų grupės, kurią Taryba įgaliojo parengti ES pastabų dėl Pasaulinės antidopingo agentūros (WADA) Pasaulinio antidopingo kodekso persvarstymo projektą, veiklos rezultatais ir gero valdymo svarba sporte. Komitetas rekomenduoja plačiau įtraukti parolimpinio judėjimo suinteresuotąsias šalis;

45. mano, kad į visas naujosios daugiametės finansinės programos finansavimo priemones reikėtų įtraukti prieinamumo užtikrinimo neįgaliesiems klausimą.

Konkretūs uždaviniai: finansinė ir struktūrinė parama

46. atkreipia dėmesį į tai, kad programoje „Erasmus visiems“ pasiūlyta sportui skirta biudžeto eilutė, dėl kurios vis dar deramasi. Vis dėlto ragina Europos Komisiją programos „Erasmus visiems“ vadove paramos gavėjams aiškiai nurodyti neįgaliųjų sportą ir informuoti, kad šios grupės sportas laikomas programos veiksmų sporto srityje prioritetu;

47. Europos Komisijai rekomenduoja skatinti konkrečius veiksmus, kuriais būtų remiami neįgaliųjų sporto populiarinimo vietos ir regionų lygmenimis projektai;

48. laikosi nuomonės, kad sektoriui būdingas tam tikras įvairių ES priemonių, kuriomis siekiama panašių tikslų, susiskaidymas. Platesnis suderinimas ir ilgalaikio finansavimo išsipareigojimai, bent jau pagrindinių Europos lygmens sektoriaus atstovų atveju, būtų iš tiesų naudingi;

49. ragina naudoti struktūrinius fondus kuriant visiems prieinamą ir atvirą vietos ir regionų lygmens sporto infrastruktūrą. Taip pat svarbu pasinaudojant programa „Horizontas 2020“ finansuoti technologijų, susijusių su neįgaliųjų sportu, mokslinius tyrimus. Labai svarbu investuoti į mokslinius tyrimus ir inovacijas, visų pirma bendradarbiaujant su universitetais ir šio sektoriaus įmonėmis. Iš tikrųjų daug specialistų šiuo metu su šia sritimi sieja savo daktaro disertacijas. Ypatingą dėmesį reikia skirti sportui, kuris yra terapijos priemonė kaip, pavyzdžiui, hipoterapija;

50. ragina ES institucijas ir toliau užtikrinti ilgalaikę paramą plačiai visuomenei ir ypač neįgaliam jaunimui skirtiems sporto renginiams;

Vietos ir regionų valdžios institucijų vaidmuo

51. laikosi nuomonės, kad vietos ir regionų valdžios institucijos, atsižvelgdamos į joms suteiktus institucinius įgaliojimus, atlieka lemiamą vaidmenį didinant ES lygmens veiksmų neįgaliųjų sporto sektoriuje svarbą;

⁽⁴⁾ <http://ec.europa.eu/sport/library/documents/c3/dual-career-guidelines-final.pdf>.

52. pabrėžia, kad būtina užtikrinti aktyvesnę vietos ir regionų valdžios institucijų dalyvavimą įgyvendinant programą, kuri būtų parengta bendrai su Europos Komisija, Taryba ir už sportą, neįgaliosiems ir jiems skirtos sporto veiklos, kuria siekiama juos įtraukti į mėgėjų sporto veiklą, organizavimą atsakingomis nacionalinėmis institucijomis. Vietos ir regionų valdžios institucijos yra pajėgios ES priartinti prie vietos lygmens siekiant užtikrinti sąsają su klubų, mokyklų ar tėvų vykdomomis iniciatyvomis;

53. pripažįsta, kad ypač vietos ir regionų lygmenimis yra sukaupta patirties ir užmegzta struktūrizuota partnerystė sporto vystymui ir neįgalųjų sportui skatinti. Komitetas ragina keistis šia gerąja praktika ir nurodo, kad jis pats gali ją skleisti padedant Europos Sąjungos institucijoms ir atitinkamoms suinteresuotosioms šalims. Vienas iš rimčiausių uždavinių – turimos medžiagos vertimas, ir tai turėtų būti remiama. Reikėtų numatyti „pagirtinos praktikos“ skatinimo sistemą;

54. pritaria už neįgalųjų sporto plėtojimą regionų lygmeniu atsakingų pareigūnų sistemai. Jie galėtų inicijuoti gerosios praktikos mainus bei taikymą, pavyzdžiui, naudojantis IT priemonėmis, ir Europos Sąjungos politiką susieti su regioninėmis realijomis. Europos projektų, susijusių su gerosios praktikos mainais, skatinimas ir įgyvendinimas suteiks galimybę sėkmingus sprendimus pritaikyti bendroms problemoms šalinti ir susipažinti su kitų šalių ir regionų poreikiais.

Papildomos išvados

55. atsižvelgia į pirmąsias Europos sporto savaitės populiarinimo iniciatyvas ir pabrėžia būtinybę jose numatyti konkrečiai neįgaliesiems skirtas sporto rūšis ir juos įtraukti į mėgėjų sporto veiklą. Komitetas pabrėžia, kad taip pat reikia apsvarstyti galimybę kasmet minėti Europos neįgalųjų sporto dieną;

56. pažymi, kad šiame sektoriuje trūksta palyginamos regionų lygmens informacijos, ir reikalauja numatyti patikimų duomenų rinkimo procesus. Tuo tikslu reikėtų, pavyzdžiui, užsakyti atskirą Eurobarometro apklausą apie neįgalųjų sportą arba bent jau įtraukti konkrečiai su šia tema susijusius klausimus į būsimas Eurobarometro apklausas sporto ir (arba) negalios temomis;

57. primygtinai ragina neįgalųjų sporto klausimu įsteigti Europos ekspertų grupę, kuri pripažintų išskirtinę sektoriaus misiją ir įvertintų labai įvairų šio sektoriaus subjektų indėlį. Ši Europos ekspertų grupė turėtų imtis šių veiksmų:

— semantinėje srityje

— pasiūlyti bendrą sąvokų „fizinę negalią turinčiųjų sportas“, „psichinę negalią turinčiųjų sportas“ ir „sportavimas kartu“ apibrėžtį, kad būtų sudarytos palankios sąlygos jų pripažinimui;

— techninėje srityje

— nustatyti vertingiausią regionų ir vietos lygmens patirtį ir kaupti informaciją apie ją siekiant skatinti ją taikyti ir skleisti;

— politiniams vadovams suteikti jų informuotumui būtinas technines priemones, o Regionų komitetui sudaryti galimybę įgyvendinti savo siekį, t. y. skatinti imtis veiksmų šioje srityje, kurioje vietos ir regionų valdžios institucijoms tenka lemiamas vaidmuo.

2013 m. lapkričio 29 d., Briuselis

*Regionų komiteto
Pirmininkas*

Ramón Luis VALCÁRCEL SISO